

Добар глас се далеко чује

● Тек је друга година кикиндског симпозијума, а заинтересованост за његова искуства расте

У НЕДЕЉУ је група уметника посетила своје колеге — учеснике овогодишњег симпозијума. Брани пар вајара, Вукосављевић, дошао је са носталгијом, да поново осете атмосферу у којој је Никола прошле године стварао а Радмила боравила као гост. Надежда Којадиновић која живи у Холандији, вајарка, чула је од колега за кикиндски пионирски похват и искористила боравак у Југославији да и сама види о чему се ради. Наравно да је подједнако заинтересован за ново искуство и њен супруг, сликар-графичар Питер Сонеманс.

Искористили смо прилику да забележимо утиске Надежде и Питера, који живе и стварају под другачијим условима.

— Питер, добро говорите наш језик...

— Након студија на академији „Јан Ван Ајк“ у Холандији две године сам провео у класи Стоја на Челића на београдској академији, учествовао у колонијама у Струмици и Почитељу, у браку сам с Надеждом...

— Шта мислите о Кикинди и овом симпозијуму?

— Када сам чуо да је Кикинда у равници, да има много зеленила, нисам знао да све ово има много сличности са Холандијом: канали, ветрењаче, плодна земља... Симпозијум је нешто посебно. Глина је основни вајарски материјал, али — колико знам — нигде се не употребљава овако, за велике скулптуре намењене отвореном простору. За вајара је ово нешто као постдипломске студије: технологија глине, стварање дела, сушење, печење, сарадња са фабриком... У Француској, рецимо уметник мора да плати организатору ако жели да учествује у раду неке колоније. Овде, захваљујући удруженом раду, истовремено учи и ствара, од чега сви имају користи: он, град, фабрика-домаћин, симпозијум и култура уопште. Амбијент је савршен тако нешто нигде нисам видео. Сви су заједно, обезбеђени су им услови да се потпуно посвете раду, при ком долази до максималне размене искустава и савета, без

икакве нездраве конкуренције... Тај симпозијум треба свакако да задржите као трајну манифестацију.

— Надежда, ваши утисци?

— Радује ме што сам ово видела и желела бих да идуће године и сама учествујем. Стално живим у Холандији, радим као слободан уметник у посве супротним условима од ових. Тамо много чега нема, ако уметник не уложи сопствена средства — ни штампаних каталога, ни изложби. Има случајева да се велике фирме прихватају стварања галерија уметничких дела у производним халама, али откупом. Ово у Кикинди је јединствено. Прожимају се рад уметника и произвођача у фабрици, проблеми стварања великих скулптура су заједнички. Кикинда не само да је јединствена по циљевима симпозијумима, већ и по просторима где настала дела могу да буду приступачна најширем кругу гледалаца, трајно и без накнада за посматрање. Имате паркове, нови центар, круг ИГМ „Тоза Марковић“ који је и сам уређен као парк. И велику шансу да те просторе временом претворите у богату колекцију скулптура, не само југословенску, већ и међународну...

Уметнику Надежди Којадиновић можда ће се остварити жеља да идуће године буде гост Кикинде. Надежди човеку — хвала за све лепе жеље упућене кикиндском симпозијуму „Тера“.

Х. Радовановић

ЈОВО ПИЛИПОВИЋ,
ДОБИТНИК ПЛАКЕТЕ
СУБНОР-а ЈУГОСЛАВИЈЕ

Неуморни